

VIATGE PER ARAGÓ

Maties Rebassa

Entre el 26 i el 29 de desembre de l'any passat (és a dir, la setmana passada) vaig estar voltant una miqueta per Aragó, i vaig quedar impressionat per la facilitat amb la que es veuen per allà certes espècies d'aus de les considerades emblemàtiques" de la fauna espanyola.

Des de València agafàrem cotxe rumb cap al Parc Nacional d'Ordesa, al pirineu aragonès. Un llarg recorregut que no se'ns va fer feixuc precisament pel gran nombre d'aus que, un cop arribats a territori aragonès, es podien veure des de la carretera mateixa -el que ens va fer aturar-nos a les cunetes de la carretera en més d'una ocasió-, i evidentment també per l'espectacularitat del paisatge, sobretot quan ens anàvem acostant als sistemes muntanyencs del pre-pirineu i del pirineu. Entre les aus vistes, a destacar el gran nombre de rapinyaires que sobrevolaven les voreres de la carretera, principalment Milanès (*Milvus milvus*) i grupets de Voltors forasters (*Gyps fulvus*), però també altres espècies.

Añisclo

Buesa

Un cop arribats al nostre destí (un poblet de la Vall de Broto anomenat Sarvisé, de només 92 habitants), la pau que es respirava i el paisatge que s'hi podia observar eren certament acollidors (vos he posat una imatge del poblet contigu al que estàvem, ja que la fesomia de tots els poblets de la zona és molt semblant i de Sarvisé no en vaig treure cap). Des d'allà a la famosa "Pradera

de Ordesa", l'entrada occidental del Parc Nacional, hi havia només uns minuts, així que al matí del dia següent ens hi dirigirem per a fer la primera caminada per dins del Parc. Abans, però, una curta passejada per la vorera del riu que atravesa el poble de Broto ja ens va permetre observar espècies com ara *Cinclus cinclus*, *Corvus corone*, *Garrulus glandarius* i diversos pàrids dels

que no podem veure per les Illes. Si bé el nombre de visitants que recorren les rutes de la Vall d'Ordesa sol ser molt gran, ara a l'hivern és tot el contrari, sobretot els dies que, com els que ens vàrem trobar per allà, el fred i el vent són intensos. Així, vàrem ser els primers en arribar al punt on comencen totes les rutes d'aquella part del Parc, i al llarg del dia només ens trobàrem amb mitja dotzena de persones. Això ens va

permetre observar des del mateix camí d'accés els primers Isards (*Rupicabra rupicabra*), bastant confiats. Precissament el fred i la gran quantitat de gel (que no de neu) que hi havia a la ruta clàssica, la que puja fins a les cascades de "La Cola de Caballo", ens va fer impossible ni tans sols intentar arribar-hi (es necessitaven grampons), i en

Cotatuero

canvi, aconsellats per un guarda del Parc, sí que vàrem poder accedir fins al "Circo de Cotatuero", un altre espai singular del Parc al que s'accedeix per un caminó que va guanyant altura per dins d'un bosc mixt d'abets, pins silvestres i arbres caducifolis (*Fagus sylvatica*, *Quercus x cerrioides*, etc.), sempre ben a prop del rierol que formen les

cascades (completament gelades aquells dies) de Cotatuero. Ornitològicament parlant, el que més ens va cridar l'atenció van ser els crids que es sentien per dins del bosc pertanyents al Picot negre (*Dryocopus martius*), espècie que mai havia tingut la sort de veure ni sentir abans. En un

no vaig saber identificar, potser guineus o gats salvatges, i també ungulats), un picot negre ens va passar volant just per damunt els nostres caps! La resta del camí sempre anàrem acompanyats per esbarts mixtes de ferrerics (*Parus ater*, *P.cristatus*, *P.cauruleus*, *P.palustris*, bàsicament) i altres

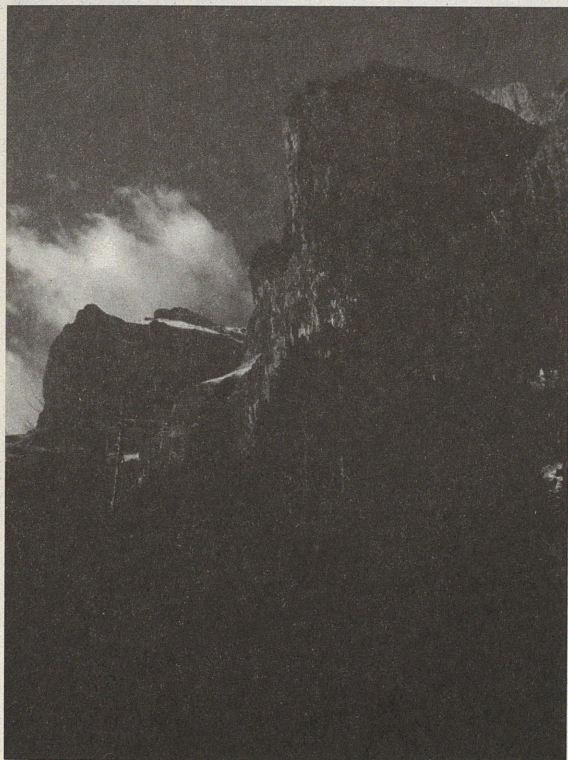
espècies (*Aegithalos caudatus*, *Sitta europaea*), o pels crids del gaig (*Garrulus glandarius*). Un cop arribats a un gran clar del bosc, ja a uns 1700 metres d'altura, vaig poder observar alguna gralla (*Pyrrhocorax sp.*) sobrevolant els cims més alts dels voltants.

El segon dia decidírem, en vista de la impossibilitat d'entrar al Parc per la cara occidental, fer ruta amb cotxe per la cara sud del Parc, i després intentar

Cotatuero

moment que ens aturàrem a descansar devora el rierol gelat (ple de petjades de mamífers que

accedir a la cara oriental per la Vall anomenada "Gargantas de Escuaín", on s'hi veu amb facilitat

el trençalòs. Agafàrem la carretera local que des de Broto parteix cap a Fanlo per després adentrar-se momentàneament pel "Valle de Añisclo", un dels més espectaculars per ser molt tancat i on curiosament la vegetació mediterrània hi és dominant, amb

mateixa vall. Des d'allà vaig poder observar una àguila reial sobrevolada per nombroses -i sempre llunyanes- gralles (*Pyrhocorax sp.*), a més de grupets de voltors forasters. Un cop arribats al minúscul poblet de Revilla (no és el dels embutits!),

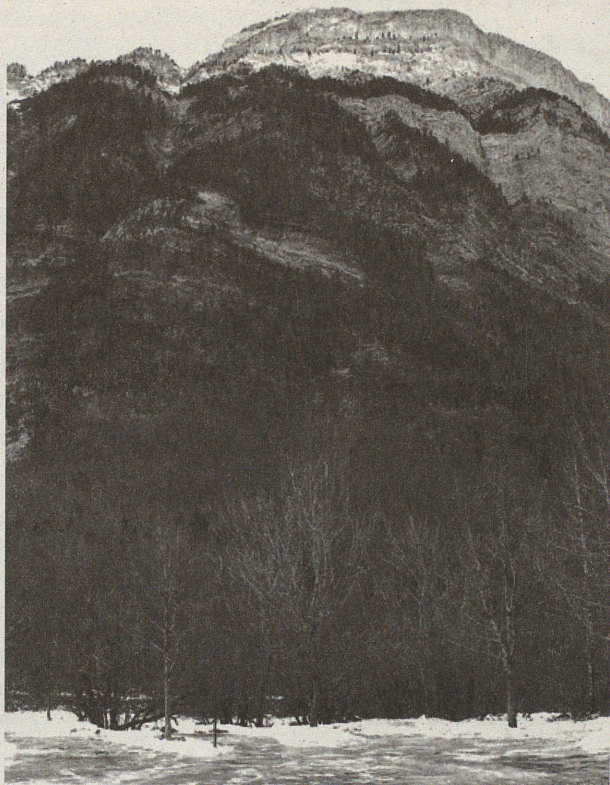

Escoaín

molta presència de l'alzina (*Quercus ilex*). Just abans d'entrar dins la vall, la carretera agafa altura i es converteix en un espectacular mirador de la

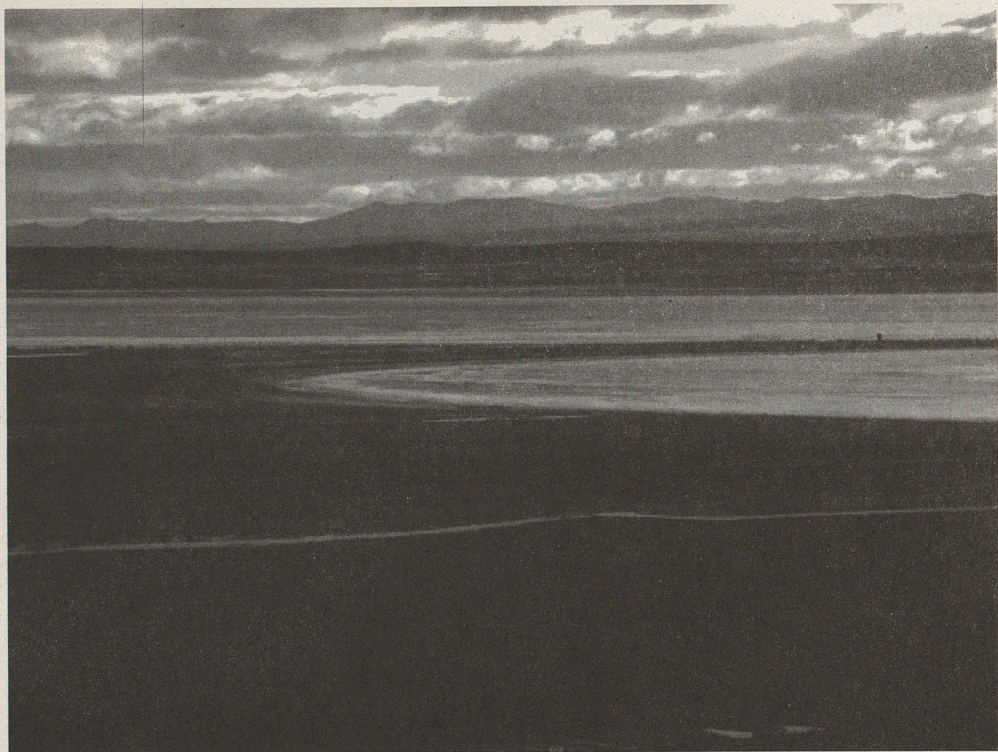
ja a la cara oriental del Parc, vàrem començar una curta caminada (uns 40 minuts) fins a uns miradors des d'on teòricament hauríem de veure el

trencalòs. Doncs bé, ni tan sols va fer falta començar a caminar per a veure'l, i a més per a veure'n uns quants. Tan sols sortir del cotxe i mirar cap al cel va bastar per a veure els dos primers juvenils, acompanyats d'un voltor foraster i alguns corbs (pel que es veu a la zona hi ha menjadores per a aquestes espècies), i ja al mirador en poc més de mitja hora en vàrem veure un grapat més, tant adults com subadults i juvenils. Alguns ens passaven tan a prop que els vaig poder fotografiar amb la camareta "de turista" que duia, sense cap objectiu! I és que els voltors (i altres espècies) d'aquella part de la Península es veu que són molt més confiats que els de per aquí. El paisatge, no cal dir-ho, era de la mateixa espectacularitat que el de la cara occidental. Boscos

Ordesa

mixtes amb sotobosc de boix, i grans tallats verticals que es perdien dins la boira. A les valls, rierols gelats. El tercer dia, i en vista de que el fort vent no aturava sinó més bé tot el contrari, vàrem decidir començar a devallar de nou cap a València, fent escales en el camí. La primera va ser al Parc Natural de la Serra i Canons de Guara, un Parc molt gran (més

Gallocant

a Osca, plè de tallats rocosos i vegetació principalment arbustiva, d'enorme importància per a les aus rupícoles. Entrant-hi amb el cotxe per la seva cara occidental, de tot d'una ens trobarem amb els primers cimals i parets verticals, a la zona anomenada -esper no equivocar-me- "Salto de Roldán". Les enormes parets eren sobrevolades constantment per gran quantitat de voltors forasters

(prop d'un centenar, com a poc!), que de nou es deixaven veure des de distàncies extraordinàriament curtes. Alguns d'ells transportaven branques amb les urpes, senyal que la temporada reproductora estava ja començant. Un cop ja "cansats" de veure tants de voltors ens posàrem a cercar el pela-roques (*Tichodroma muraria*) pensant que seria molt difícil trobar un aucelló tan petit en

aquelles parets verticals tan enormes, però ens equivocàrem. Al tallat que teníem just damunt els caps va comparèixer un exemplar que davallava de cap per una de les encletxes verticals

Però bé, jo amb allò ja em vaig sentir satisfet, ja que mai abans havia vist aquesta espècie. La següent -i darrera- aturada va ser la llacuna de Gallocanta, el regne de les grues, ja arribant a Teruel.

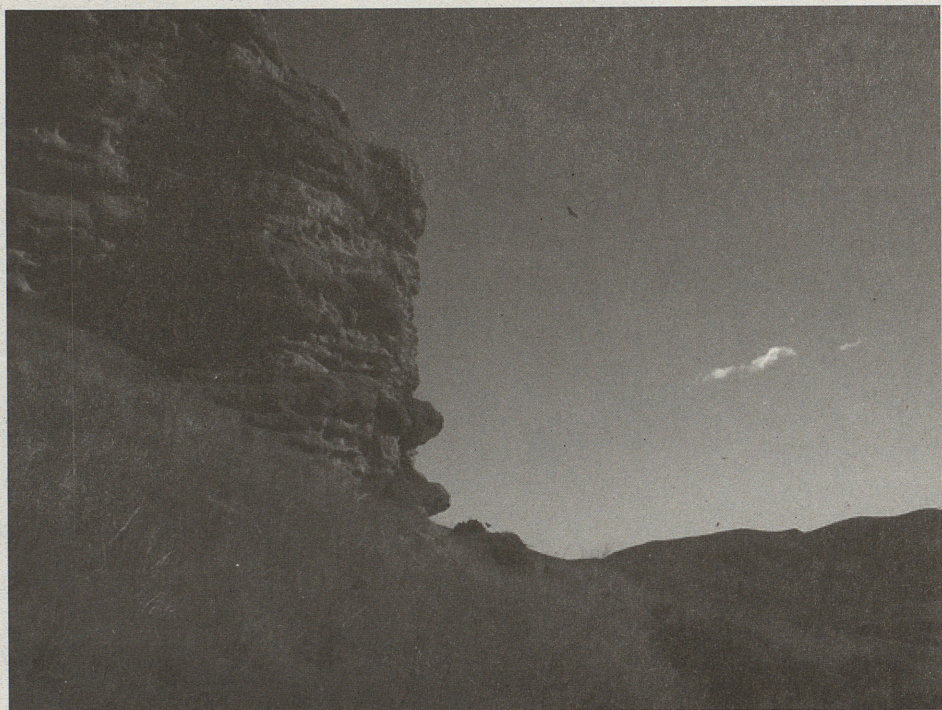

Grues volant en grup

que hi havia, mostrant-nos les seves precioses ales de papallona, de color rosa. Per desgràcia va desaparèixer darrera d'un replà del tallat tan aviat com havia aparegut, i no el tornàrem a veure.

La llacuna de Gallocanta té una superfície molt variable segons el règim de pluges (la ZEPA on es troba té unes 6.700 hectàrees), i es troba a quasi 1.000 metres d'altura sobre el nivell de la mar,

envoltada de conreus cerealistes (parcialment nevats aquells dies) i cimals amb vegetació baixa. Si bé la migració de les grues es trobava ja acabada, i per tant no envoltant la llacuna) les poguérem observar a plaer (això sí, tremolant de fred!), i també a algunes curleres (*Numenius arquata*) I això va ser tot.

Guara

era d'esperar veure els grans esbarts (de molts milers d'exemplars) que s'hi veuen a la tardor o a la primavera, sí que encara en vàrem poder observar alguns de més petits, que totalitzaven unes 500 o 600 grues. Des de l'aguait (un dels que hi ha

Certament és una regió, Aragó que pel que he pogut veure és altament aconsellable als ornitòlegs i naturalistes en general, així que no deixeu de visitar-la si algun any en teniu l'oportunitat de fer-ho.